
III. Bukott vallások kiközösített istenei

3.1 Akinek lakása a sírboltokban vala

„A halál csak a kezdet”

A. J. Wels

Adam Blai a Penn State Egyetem felnőtt klinikai pszichológia szakán a szakdolgozatán dolgozott. Tagja volt az egyetem paranormális kutatásokat végző társaságának, amikor Cranmerék otthonába hívták, hogy szakértőként konzultáljon. Blai akkoriban azt kutatta, hogy az agy miképpen képes hamis élményeket létrehozni az ember számára.¹

Munkatársaival több hetet eltöltött a házban és olyan *jelenségeknek voltak tanúi*, mint például a szobán keresztül lebegő fekete massa, megjelenő és eltűnő szagok, körmök által okozott karmolás érzete, annak sebhelyes megnyilvánulásai a homlokán, és annak későbbi hirtelen eltűnése.²

A Cranmer házaspár 1988-ban vásárolta meg az 1910-ben épült házat, ahová négy gyermekkel költöztek be. Kezdetben csak furcsa zajok voltak jelen, aztán egyre bizarrabb események következtek. A kert ásása közben például találtak egy fémdobozt, amely egy rózsafüzért rejtett. Felhívták hát az előző tulajdonost, aki azonnal azt mondta nekik, hogy ássák vissza oda, ahol volt.

Cranmer úr később arra ébredt, hogy karmolások és harapásnyomok vannak a bőrén. A házban lévő keresztek eltörték vagy elhajlottak. Két fiának és feleségének pszichológiai segítségre volt szüksége a történések miatt. Egy katolikus barátjuk összehozta őket *Donald Wuertl* püspökkel. Papok kezdték meglátogatni őket, akik imákat, szentelt vizet és misét alkalmaztak. A házban ők is érezték a

megjelenő rothadó szagot és látták a falon a megmagyarázhatatlan vérfoltokat. Ekkor azonnal imádkozni kezdtek, hogy elűzzék a házban lévő tisztátalan lelkeket és Jézus nevében távozásra intették azokat. Cranmer az esetről könyvet írt, amelyet 2014-ben adtak ki „*The Demon of Brownsville Road*” (A Brownsille út démona) címmel. Házukat 2006-ban ördögűzésnek vetették alá, - amelyben a Pittsburghi Katolikus Egyházmegye segített, - és utána a jelenségek eltűntek.³

Mivel a *szellemek*, *kísértetek* és a *démonok* látszólag könnyen összekeverhetők, ezért az ember mindig is igyekezett *különbséget tenni* közöttük. A szellemeket gyakran színanimaként használják a *kísértetekkel*. A szellemeket olyan entitásoknak írják le, amelyek nem humánusak. Szellemként (szellemisségeként) írtak le ugyanakkor olyan alapigazságokat is, amelyek az emberek kialakulása előtt már jelen voltak. Sokan ezt úgy fogalmazták meg, hogy egyfajta szellem vezérli őket - ilyen például *Szókratész* híres *daimónja*. Van, aki erre a szellemre úgy hivatkozik, mint egy angyalra vagy egy segítő állatra.⁴

Jung szerint *szellemként* (németül: „Geist”) jelölik meg azt a *princípiumot*, amely az anyaggal ellentétes. Anyagtalan szubsztancia vagy egzisztencia, amelynek legmagasabb és univerzális fokán az Isten nevet adjuk (lásd Savedow „hierarchia létrája” modelljét a *VII. sz. függelékben*, ahol az isteni a legmagasabb fokon áll a szellemek rendszerében). Jung megemlíti azt is, hogy másutt a szellem fogalma a *természetfölöttire* vonatkozik. Általánosan elterjedt nézetként írja le azt, hogy a szellemet magasabb, s a lelket pedig alacsonyabb tevékenységi elvként fogjuk fel.⁵

Geralyn St. Joseph philadelphiai felszentelt lelképásztor szerint a szellem egy *tudatosság*, ami számos helyre kivetülhet és láthatja a lehetséges jövőt, vezetheti az embert, hogy élete gyümölcsözőbb legyen. Úgy véli, hogy minden gyermek úgy születik, hogy „tudatában van” e szellemnek, de a szülők és a felnőttek letanítják e tudásról őket.⁶

Általában a *démonokat inhumánus lénynek* tartják. Míg a *kísértet emberből lett* szellemlény, olyan halott, aki valamilyen módon visszajelez nekünk; a démon semmiképpen sem ember. Leginkább olyan lénynek nevezhető, aki - az angyalokhoz hasonlóan - *az emberi és az isteni világ között közvetít*. E különbség ellenére azonban számos helyen és korban a kettő keveredése bukkan föl.